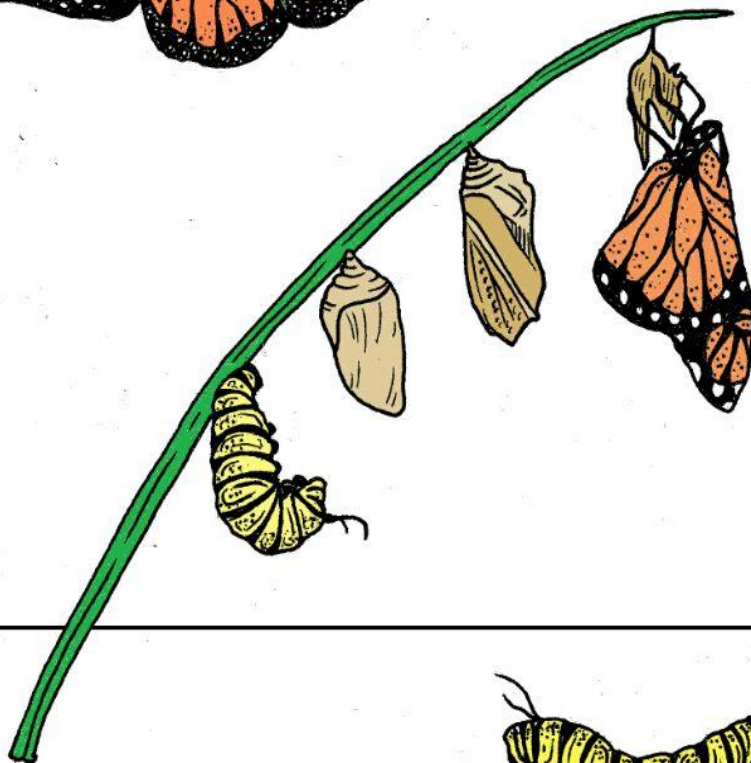
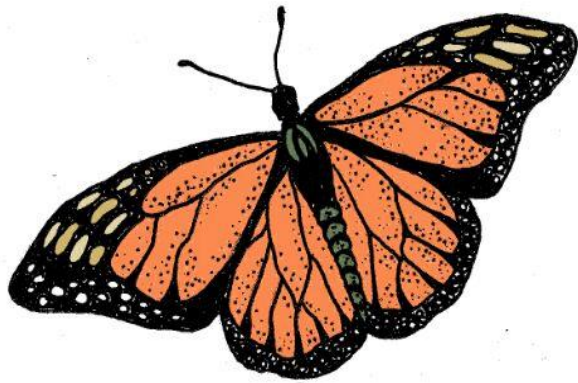

KOZA

FANZIN

EDİTÖR:

Saniye TUNÇ

YAZARLAR:

Elif Sude KORKMAZ

Kemal UYAR

Berfe Faden KAHRAMAN

Ahmet Samet GÜRKAN

Ayşenur DİNÇER

Deren Güzel TEKÇE

Zeynep ÖZKARA

Afife Rana DİLİTATLI

Damla AKILVEREN

Şevval ALPARSLAN

ÇİZERLER:

Bilge OĞUZ

Ebru YAMAN

Nur Sena SÖZEN

TEKNİK:

Deniz Ece BAKALIM

KAPAK TASARIMI:

asetØn

ÖNSÖZ

“Yaratıcı yazarlık öğrenmek ister misiniz?” diye sorunca bakışlar kaçıştı önce. Eller ovalanmaya durdu.

Yakalanan bakışlar mahcupça “Ben nasıl yazayım ki?”, “Hiç başlayamam hele ki!” savunmalarını savurdu ortalığa.

Bir şeyleri değiştirmenin ilk adımını atmak isteyen üç beşi, sırlarını döktüğü satırları da alıp sol yanına, süzöldüler kütüphanenin sessizliğine.

Başladık yolculuğa. Önce içimizde bir yolculuktan uzun, uzun. Bir ipek böceği kozasıydı her biri. Öyle tırtıl falan değil, bildiğin kozasını yırtıp evrenini Evren’e karıştırmaya hazır bin bir renkli kelebektir. Sanıyorlardı ki kendileri birer tüy torbası, çirkin mi çirkin...

Oysa hüzün doluydu cepleri.

Bakışları meraklı, her renge susamış...

Kanatlarını esnetip çıkmak istiyordu her biri kozasından dışarı...

Uçtular pırrr! diye.

Ve

Gökkuşağı gibiydi kanatları...
Biriciktiler.

Doğdular her gün farklı farklı düşüncelerle.

Haydi uçun dedim ben de

En uzak yere gidip kaçın bu aç, bu yargılayıcı, bu bilmiş, bu kapısına kara kilit vurulmuş kara yüreklerden, prangalardan.

Koza hem ölüm hem doğumdur, ölümünüzden doğdunuz sizler;

Buhranlarınızı sevinçlerinize

Çıkmazlarınızı çarelerinize

Sıradanlığınızı farklılıklarınıza

Karanlığınızı aydınlığınıza

Korkularınızı cesaretinize

Arayışlarınızı keşiflerinize çevirip çıkın kozanızdan ve özgürleşin.

Haydi!

Sizler de içinizdeki evreni dışarı salıvermek, kozanızı birlikte çatlatmak istiyorsanız; önce fanzimizin satırlarından bir yolculuk yapıp sonra kendi renginizi, bin bir renkli çiçeklere bulaştırmak için, özgürleşmek için, içsel bir yolculuğa çıkmak için, terapi yapmak için tıklatın kapımızı.

Biz hoş bulduk.

Siz de fanzinimize hoş geldiniz!

Saniye

TUNÇ

8.10

Az sonra uyandım. Ablamın yemeğimi sardığı folyonun hışırtısı salonda uyuduğuma işaretledi galiba. Uyanmam için biraz sonra aşağıya inen annemin merdivenlere her basışında “tak !” diye ses çıkaran terliklerinin gürültüsü, yanlış yerde uyumama karşı olası tepkisinin habercisiydi aslında.

Düşünüyorum. Okulu ama daha çok okuldakileri düşünüyorum. “Neden sivil geldin?” diyen müdür yardımcısının sesini, topuklu ayakkabılarının öfkeli tıkırtısını duyuyorum. Düşünmemeye çalışıyorum. İçimdeki gürültüyü susturmaya çalışıyorum. Sürekli sorgulayacak bir şeyler arayan kendi sesimi duyuyorum. Bir romanın sesini duyabilir misiniz siz? Ben Hüsamettin Tambay’ın sesini duyuyorum mesela. “Yine delirme evladım” diyor. Sonra Hikmet’in sesi yankılanıyor kulaklarımda. Malum romanda sayfa üç yüz bilmem kaçta “Sevgili Bilge” diye başladığı o insanın ruhuna işleyen mektubunu okuyor. Hikmet’in sesi veya Hüsamettin Bey’in Çetin Tekindor’u andıran o tırtıklı sesi romanda değil, benim içimde. O sesi Hüsamettin Bey’e ben verdim. Odada tıkırdaması dikkat dağıtan tıkırdayamayasınca saate takılıyor gözüm. Henüz vaktim var. Uyumalıyım. Kapıların gıcırdamasından evde hareketlilik olduğunu sezebiliyorum. Saatlerce bitmek bilmeyen duvar saatinin tıkırdaması, yerini yeniden buzdolabı poşetlerinin hışırdamalarına ve kapı gıcırdamalarına bıraktı. Gün başlıyor. Onun, benim, senin, herkesin sesleri müthiş bir gürültü oluştururken, aklımda tek bir soru ve sadece bir sese odaklanma çabası var. Aradığım sesi duyuyorum. Arkadaşımın sesi kulaklarımdayken, içimde gerçek sesini

hiç dinlemediğim Cemal Süreya 8.10 Vapur'unu okuyor. "Sesinde ne var biliyor musun?" dediği anda anlamsızca dalıp gidiyorum. Filmlerden aşına olduğumuz, artık kötülüğün egemen olacağını müjdeleyen hani o tırtıklı ses olur ya işte o an o sesi duyuyorum ve ders zili olduğunu fark ediyorum.

Dersteyim. Pencerenin yanında oturmanın güzelliklerinden olsa gerek, rüzgârın yaprakları hareketlendirmesiyle ortaya çıkan o müthiş hışırtı kulaklarımda. Okul bahçesine giren servis araçlarının motorlarından çıkan seslerden günün sonuna yaklaştığımı anlıyorum. Bugünü de kıymetsizce harcadığımı fark ediyorum. Hayat kısa, sanat uzun; zaman geçirme, zamanını değerlendir, hayatının anlamı olsun diyen Sevgili İşler' in o samimiyet dolu sesini yanı başımdaymışçasına duyuyorum. Akşam oluyor. Odamda yatmamı emreden annemin otoriter, başka seçenek tanımayan sesi odanın duvarlarında yankılanıyor. Uyumaya çalıştığım da salondan gelen kimisi heyecan dolu, kimisi bıkkınlık dolu ama her biri ayrı dünyalara ait sesleri duyuyorum. Ve sonra içimdeki uyku arzusu tüm sesleri bastırıyor.

Kemal UYAR

ÜÇ KEZ İLHAN BERK

Ağaçları seviyorum. Okula başladık, kale direklerimiz oldu. Pikniklerde salıncağımıza dal oldu. Bize doğanın en mükemmel gösterişini yaptı İğneada Ormanları'nda. Bize yaşam verdi ağaçlar. Yetinmedik, kestik. Ağaçlar kesildi, ateşimize köz oldu. Ağaçlar kesildi, defterimize kağıt oldu. Ama daima içimizi ısıttı. Kimi zaman alevlendirdiği ateşimizle, kimi zamansa kağıdında yarım kalmış şiirleriyle. Evet, ağaçlar kağıt oldu. Önemsiz bir nesne gibi dursa da kağıt ruhumuzun aynasıdır. Yazdığımızdır, çizdiğimizdir. Başka zamanlara aktarabildiğimizdir. Kağıt gazetedir. Üzerindeki satırlarda can bulabildiğimizdir. Mesela kimi zaman terkedilmiş bir sahafta kayda girilmemiş kitaplardan birinde, yıllarca toz tutmuş herhangi bir karakterde can bulabiliriz. Veyahut bazen dünden kalan bir gazete olabiliriz.

Gazete olmak dedim de en son ne zaman bir gazete olduk? En güzel sayfalarımızın basıldığı anlarımızdan birinin hayalini kuralım birlikte. Cahit Sıtkı'nın pardösüsünün altında sımsıkı taşıdığı bir gazeteyim ben mesela. Aslında dünkü havadisleri bildiren bir gazeteyim. Üstümde İlhan Berk'in, Cumhuriyet'in ilk günleri gibiydi yüzün, dizesi. Şiirlerdeki yaşa geldiğini, almış başını giden bulutu görüşünü anlattığı şiiriydi galiba. Üstüme basılan dizelerden belki de üstümde taşımaktan en mutlu olduğum şiirdi. Dışarıda üç damla yağmur yağıyordu, üç kez İlhan Berk'i düşünerek bastılar bu dizeleri; şairin şiirde "Üç Kez Seni Seviyorum Diye Uyandım" demesi gibi. Yürüyoruz. Biraz ileride bir kitapçıya uğruyoruz, tozlu bir raftan birkaç kitap inceliyor şair. Büyükannesinin ona sürekli anlattığı masalı

buldu ve “Hadi bakalım, Abbas’a gidiyoruz” diye mırıldandı. Karşıda eskimiş koltuğunun üstünde sallandıkça, masadaki kitapların arasından bir görünen bir kaybolan ak Stalin bıyıklı, kel adama doğru yaklaştıkça adamın yüzündeki kırışıklar daha bir göze çarpıyordu. Cahit Sıtkı parayı ödedi ve kitapçıdan ayrıldık. Dikkat ettim de saat sekize çeyrek vardı. 8.10 Vapuruna yetişebilmek için bu kadar hızlı yürüyoruz herhalde. Yetişebiliyoruz vapura nihayet. Orhan Veli’yle karşılaşıyoruz. Bir süre sohbet ettikten sonra konu İstanbul oluyor. Aziz Şehir, diyor, Yahya Kemal’in Aziz Şehri bir gün bizi de yutar mı Cahit Bey, diyor Orhan Veli. Hafif rüzgar esiyor. Orhan Veli’den İstanbul’u Dinliyoruz. Çıkarıp bir sigara yakıyor Cahit Sıtkı, ilk defa bakıyormuş gibi dikkatli ve son kez bakıyormuş gibi ürkek bakışlarla süzüyor İstanbul’u, İstanbul’unu. İniyoruz vapurdan. Hava kararmaya yüz tutmuş, kuşlar göçe hazırlanıyordu. Pardösü rüzgardan havalandıkça birkaç parça görüntü alabiliyorum dışarıdan. Kaldırımlardan taşan kalabalıkta bir yerlere yetişme çabası ve beraberinde hiçbir zaman yetişemeyecek olmanın hüznünü görüyorum. Bir pazardan geçiyoruz. Manav tezgahlarında son meyvelerden kurtulmaya çalışan umulmadık bir telaş görüyorum, kitap tezgahlarındaysa çoktan toplanmaya hazırlanmış kitaplar ve geceyi bu kitaplarla geçirecek olmanın mutluluğunu görüyorum. İnsanlar görüyorum, farklı farklı insanlar. Kimisinin gözlerinde çaresizlik, kimisinin sol cebinde umut, kimisinin ise çarpık yürüyüşündeki heyecanı görüyorum. Ve eksikliği hemencecik fark ediyorum. Evet, biliyorum bir şeyler eksik burada. Hani önemini yokluğunda anladığımız bazı şeyler olur ya, işte öyle. Kitap satan tezgahtarın yalnız oluşu, insanların manavın etrafını sarışı beni en az, insanların

okumak için değil üstüme sofrayı kurmak için beni kullanması kadar üzdü. Henüz 18'ini doldurmamış gençler görüyorum, ellerinde sigara ağızlarında küfür. İşçiler görüyorum, hayata tutunamamış. Gözlerindeki kırık hayatların hüznü nasıl da çarpıyor göze! İnsanlarımızı bu mateme iten nedir? Bu çark parçalanmadan istikbalimiz nasıl aydınlık olacaktı ki?

Havanın soğukluğundan mıdır bilmem, gittikçe daha da büzülüyor beni kör eden şu pardösü. Geniş bir salonda açıyorum nihayet gözlerimi. Meşhur Abbas yani Cahit Sıtkı'nın emir eri karşılıyor bizi. "Kur çilingir soframızı" diyor şair, "vakit tamam, akşam oldu dinsen artık bu kalp ağrısı". Sonra beni açıyorlar masaya, üstüme de güzel bir sohbet. Daha on dakika geçmeden kapının gıcırdaması duyuldu. İçeriye ben eskisem de o hiç eskimez kel, bıyıklı bir Cemal Süreya giriyor ve müsaade istemeden oturuyor masaya. Cahit Bey şöyle bir bakıp, "8.10 Vapuruna yine yetişemedin be Cemal" diye takılıyor. "Sofranız, kenarında değil havuzun veyahut üzerinde ağacın gölgesi de görünmez olmuş. Bakıyorum da Cahit ferman etse de gelmemiş sevgili ta Beşiktaş'tan" diyerek basıyor kahkahayı Cemal Süreya. Bu kahkaha Abbas'ın hoşuna gitmemiş olsa ki yüzünde bir küçük öfke beliriveriyor. "Aya haber saldık, çıkacak bu gece" diyen Abbas bozuyor suskunluğu ve üzerime sırayla devrilen bardaklar. Edebiyattan muhabbet ediyorlar, ülkeden, insanlardan, hayattan. Gerçi Edebiyat zaten hayatın ta kendisi değil miydi? Saatler geçiyor, her kelimesinden bin anlam çıkacak bu muhteşem sohbet ölümden duruyor adeta. Ölümden bahsediyorlar, yarının olmamasından. Cemal'in bir süre ağzını bıçak açmıyor. "Ölüm" diyor, "Ölüm bir gün bizi de bulacak mı?" diyor yan masadan hadsiz bir bilge. "Hayır" diyerek bardağını sertçe bırakıyor üzerime

Cemal. “Her yudumunda özgürlüğü arzuladık, özgürlüğün geldiği bugün ölmek yasak!” Cemal haykırırken bir alkış tufanı kopuyor. Arka masalardan Ömer Lütfi’nin sesi duyulur oldu: ”Cemal haklı. Bugün uçurumun kenarında olsak dahi Gülcem’in aşkı değil, Hızır’ın inancı alıkoyacak bizi o boşluktan”. Belki de ileride sayfalarımaya yazılacak olan bu konuşma sürerken, Abbas döküveriyor üzerime yemeğini. Ben bir kağıt parçasıyım. Bir duvarda asılı olurum veya bir çöp kutusunda çürümeye yüz tutarım, önemli değil. Üzerimde İlhan Berk’in dizeleri vardı, o dizelerde bir hayat vardı, alışlagelmemiş alışkanlıkları vardı şairin. Üzüntüm yarım kalacak o dizeleredir. Ayın çıkacağı yok. Komutanı Abbas’ı şöyle bir azarladıktan biraz sonra kalkmaya karar veriyorlar. Kapıdan çıkarken beni orada bıraktı Cahit Sıtkı. O gitti, ben kaldım. Abbas’ın yaklaşan ayak sesleri benim de müsaademi istemem anlamına geliyordu. Beni katlayıp bir çöpe atıverdi. Yolculuğumun burada son buluyor galiba. Üzüntüm üzerimdeki dizeleredir, yollarımızın ayrılacağı elbette kesindi fakat Abbas beni bu çöp kutusu yerine birkaç adım daha yürüyüp geri dönüşüm kutusuna atabilseydi kim bilir belki bir güzel yolculuk doğardı benim için, çıkmayacak olan ayın ardından. İnsanlar vefasız. Karşılıksız sevgiye bile sahip değiller. Almadan vermek doğaya mahsus, daha iyi anlıyorum. Ben bir ağacın küçük bir parçasıydım; yakılan, kesilen ağaçların bir parçası. Her tohumda, kin gütmeden büyüyen ağaçların bir parçasıydım. İnsan olarak zarar verdiğiniz doğanın bir gün sizi yutacağına şüpheniz olmasın. Geriye bir katlettiğiniz ben kalacağım, bir de benim uğruma mücadele edenler...

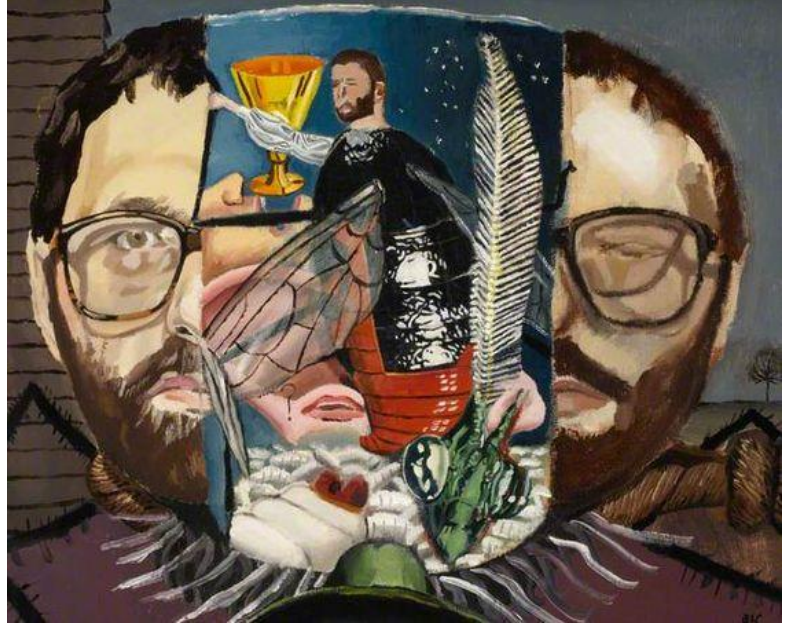
Kemal UYAR

AŞK DELİLİKTİR

İnsanın içine neşe saçan mavilik ve güneşle dolu bir sabah, her günün başlangıcına benzeyen bir keder de barındıran... Öğleye yaklaşan ama hafta sonuna göre erken sayılabilecek saatler, gökyüzü insanı kendine çekiyor, bana bak diyor. Camda onu izliyorum. Sonra gözlerim dünyaya, toprağa dönüyor. Aşağıyı seyrediyorum. Herkes bu günün tadını çıkartmak istercesine kendini sokağa atmış. Kimisi arabasına atlayıp gidiyor, kimisi arkadaş gruplarıyla beraber yürüyor, sohbet ediyor, eğleniyor. Birisi gözüme

çarpıyor o anda. Çok da yabancı olmayan biri. Kösedeki büfenin önünde oturur her gün. Arada, geliş geçişte selamlaşırız. Büfeye gittiğim zamanlarda konuşmuşluğumuz vardır. Yine dertli dertli bakıyor etrafa. Arada sigarasından

birkaç firt alıp yine kendi içine, düşüncelerine dönüyor, etrafı izliyor. Sanki gözleri birini arıyor gibi. Geçmiş sohbetlerimizden ve mahalleli insanların konuştuğundan yola çıkarak o çok sevdiği kadını aradığını düşünüyorum gözlerinin. Mahallede hemen herkes tanır Rahmi amca'yı ve Rahmi amca'yı tanıyan herkes bu kadını da muhakkak dinlemiştir kendisinden. Haliyle ben de birkaç kez dinlemiştim kendisinden. Rahmi amca gençliğinde bir kadını çok sevmiş ki ne sevmek, onu gördükten sonra başka bir şey

düşünemez oldum, gecem gündüzüm o oldu der. Ama bir türlü gidemezmiş yanına ya bir sözlüsü varsa, el alem görse laf çıkar diye düşünüp hep uzaktan sevmiş bu kadını. Bu arada Rahmi amca gençliğinde esnafmış, mahallenin bakkalını işletirmiş. Bu kadını da bakkala gelip gittikçe görürmüş zaten ama işte tek kelime konuşamazmış. En son bakmış ne parmağında yüzük var ne de mahallede yanında gördüğü bir erkek, toplamış cesaretini ama bu cesaret öyle aşkını ilan etmek için sanmayın kadınla tanışmak için sadece. O gün kadın bakkala gelince küçük bir sohbet başlatmış. Adını öğrenmiş o gün: Rabia. Daha sonraki zamanlar da böyle küçük küçük sohbet etmişler. Her ne kadar Rahmi amca anlamasa da zaten Rabi da kendisini uzun zamandır beğenirmiş. Bunlar böyle konuştuğunda Rahmi amca kesin karar vermiş, Rabia'ya aşkını söyleyecek, karşılık bulursa yüzükleri takacak. Gitmiş alyansları almış, Rabia gelince konuşacak verecek. Rabia geldiğinde bizim Rahmi amca yüzüğü geç doğru düzgün iki kelime bile edememiş. Eh tabi Rabia bir şey anlamadığından alacağını almış, parasını ödemiş gitmiş. Rahmi amca bakmış böyle olmuyor, Rabia'yı görünce heyecandan bir şey söyleyemiyor, mektup yazmaya karar vermiş. Rabia'ya olan hislerini doğruca, açıklıkla yazmış, içine de Rabia için aldığı alyansı koymuş. Eğer kendisinin de gönlü varsa bakkala geldiğinde bu alyansı takıp gelecek. Rahmi amcanın mektubu vermesinin üzerinden üç gün geçmiş, Rabia gelmiş, parmağında alyans, elinde mektup ama gözleri ağlamaktan şiş, kızarmış ve buğulu. Dokunsan ağlayacak. Rahmi amca pek bir şey anlamamış tabi, Rabia'ya bakmış kalmış. Rabia mektubu Rahmi'nin önüne koymuş, hiçbir şey söylemeden çıkmış gitmiş. Rahmi amca zarfı açmış, içinden Rabia'ya

yazdığı mektup, alyans ve bunlar dışında bir mektup daha çıkmış. Bu mektupta Rabia olanları anlatmış Rahmi'ye. Rabia'nın ailesi Rahmi'nin verdiği mektubu Rabia'nın elinde görmüşler, alıp okumuşlar. Rabia'nın ailesi mahallenin en varlıklı ve üst düzey ailelerinden olduğu için bir bakkalın kızlarına böyle bir mektup yazması evde büyük bir kriz çıkarmış. Ve Rabia'nın ailesi kızlarını hemen yakın arkadaşları olan İstanbullu ve varlıklı bir ailenin oğlu ile evlendirmeye karar vermiş. Zaten iki aile de çocuklarının küçüklüğünden beri bunu istediğinden hemen iki gün içinde karşılıklı karar verilmiş, yüzükler takılmış. Rabia ve eşini İstanbul'a gönderme kararı almışlar. İşte bu mektuptan sonra bu hale gelmiş Rahmi amca. Her baktığı yerde Rabia'yı arar olmuş. Her baktığı gözde Rabia'nın gözlerini aramaya başlamış. Belki dönmüştür, belki hiç gitmemiştir diye ümit edermiş sürekli. Bu olaydandır ki hep kederlidir Rahmi amca. Bana hiç gün doğmaz, güneş açmaz, benim içim hep karanlıktır der. Dışarıdan bakanlar bazen ona deli der geçer, zaten bir insanı böylesine sevmek de akıllı insan işi değildir.

Ayşenur DİNÇER

AL BENİ OKU

Hazırım, hazırım; birinin beni okuması için hazırım. Ama keşke Mehmet abi beni buraya bırakmasaydı, aşırı soğuk ya. İşte, biri banka doğru geliyor. Ooo, çok şekil olmuş, elinde de çiçek; manita var herhalde. Yengeyle ne güzel giderim be. Sen baştan başlarsın, o da sondan- ah!

“Bıktım kitaplardan be, zaten Sevim kitapları gözüme gözüme sokuyor. Bir de şu kitabı görürse hemen ilgisini ona verir.” dedi beni çalılara fırlatınca. Bir kere benim bir adım var be! Koskoca “Yaşamak” yazıyor. Ah yaratıcım yaşasaydı da senin bu rezilliğini görüp yüzüne tükürseydi. Daha fazla sövebilirdim ama şu an pasaklı bir çocuk beni eline aldı ve ilk sayfama bakmaya başladı. Hadi be çocuk, “Beni oku ve başkasının okuması için herhangi bir yere bırak.” yazısını oku. Hadi be-

“Abime götürüyüm de şu el yazısını okutayım.” Aslansın be koçum. Sonunda bir yere gidiyorum, sonunda-yh, kardeşim koltuk altın birazcıcık kokuyor...

Ooh, mis gibi soba da yanıyor. Abisi artık gel, çok heyecanlıyım.

“Anne bak, kitap.” diyip yüzü isli olan kadına uzattı beni, beni bulan çocuk.

“Aman oğlum, çalmanın bunu değil mi?” deyip hızlı hızlı sayfalarımı çevirdi anne. Of midem bulandı be.

“Çalmadım ki anne, çalılıkların arasındaydı ve ilk sayfasında el yazı vardı, nu abime soracaktım. Kızacaksan gider yerine koyarım.” dedi utanarak koltuk altı kokan çocuk. Sakın aldığın yere koyma beni, orası çişliydi.

“Yok, almışsın artık. Hem bu biraz eski gibi duruyor, sobada güzel yanar.” Ne olur geri götür çocuk. Allah’ım sen beni koru, şuradan sağ çıkarsam söz dini kitap olacağım.

“Yaktırmam! Kıyafetlerimiz de eski, onları da yakalım o zaman.” diyip soyunmaya başladı çocuk. Bakamayacağım.

“Ne yapıyon len? Soğuk hava, çabuk giyin!” dedi tükürükler saçan anne.

“Ah, vurma anne ya.” diyip beni kaptı ve odanın diğer köşesine geçtik. Bir süre sessizlik oldu. Sonra aniden “Abi, abi; bir bak hele.” diyip odanın diğer ucuna koştuk. Burası pansiyon falan sanırım çünkü bir oda burası.

“Eve geldim anne!” dedi yeni giren. Ve, ev dedi buraya...

“Abi şunu okusana.” dedi küçük olan. Bir sakın olsana ya, içine girdim resmen.

“Ulaş sakın ol. Bakalım... Şu el yazısını diyorsan eğer ‘Beni oku ve başkasının okuması için herhangi bir yere bırak.’ yazıyor.” dedi beni incelerken abi.

“Cinler falan yazmış olmasın? Hemen yakalım, atmakla geçmez.” dedi. Eşhedü enla-

“Hayır dedim anne. Bana abim abc öğretecek ve bunu okuyacam.” diyip arkasına sakladı küçük. Koyduğu yer ve kokusu hakkında konuşmak istemiyorum ama yürü be koçum!

“Uğraşamam.” dedi abisi ve çekyata uzandı. “Ne demek uğraşamam? ‘Oku’ diyor, nasıl okuyayım öğrenmeden?” dedi çekyatın dibine çöküp Ulaş. “Uğraşamam ne demek bilecek kadar büyüksün bence ve her denileni yapacaksan benimle

işe gelmekle başlayabilirsin.” dedi bilmiş bilmiş abi. Geriye yatıp, beni yukarı da kaldırdı, “Seni okuyacam oğlum ama nasıl?” dedi. Evet, ama nasıl?

Yemekler yendi, hatta bir ara Ulaş bana çorba içirmeye çalıştı ama annesi kafasına terlik atınca çorbayı kendisi içti, bulaşıklar kapının önünde yıkandı, Ulaş beni bu işe de dâhil etmeye çalıştı ama annesinden kepçe yedi, döşekler serildi, Ulaş döşeklerden atlamaca oynarken bana bir tekme savurdu ve döşeklerin

arasına sıkıştırdı, en sonunda yatıldı ama benim uyumam imkânsızdı çünkü üzerime salya akıyor. Ulaş harbiden dayak yiyeceksin-ağh! Üzerimden kalk.

Ooh mis gibi de ısıtılmış ekmek kokuyor. “Kalk len artık, çok işim var benim bir de seni bekleyemem.” deyip oğlanı dürttü anne. Ulaş karşılık olarak arkasına döndü. Bunu gören anne de “Bak ite bak, kalk dedim eşek sıpası!” diyip yastığı kafasının altından aldı ve yüzüne vurdu. Yüzüne gelen yastığın verdiği şokla aniden ayağa kalktı ve çekyata yattı. Anne, yine, yaptığını fark etti ve elinde kepçeyle koşarak yanına geldi. “Kalkıyon mu kalkmıyon mu?” dedi kepçeyi Ulaş’ın kafasının 3 santim üstüne konumlayarak. Ulaş’ın dönütü ise içten gelen bir horlamaydı. İşte şimdi yandın Ulaş- “Ağh! Anne ne yapıyon sen ya?” dedi Ulaş kafasını ve karnını tutarak. Olay tam olarak şöyle olmuştu:

Ulaş'ın horlamasını duyan anne onun karnını çimdikledi, Ulaş da onun acısıyla kalkmaya çalışınca son hızda kepçeye kafa attı. “Kalk döşekleri toplayalım, yemek yiyelim de git dışarıda kudur.” dedi anne kepçeyi yerine koyarken. “Allah'ım al canımı.” diye kendi kendine söylenen Ulaş'a anne bir terlik atmayı görev bildi ve görevini mükemmel bir şekilde yerine getirdi.

Üzgündüm çünkü Ulaş beni bir gecede unuttu. Üzgündüm çünkü dünkü çişli yerden bile daha kötü bir yerde unutuldum. Üzgündüm çünkü anne her saniye beni sobaya atma planı yapıyor. Üzgündüm çünkü- “Anne benim kitabım nerede?” Mutluydum artık, mutluyum. “Yaktım ben onu.” dedi anne- bekle! Ben öldüm mü? Ya daha basılalı bir yıl olmadı, ölmek için fazla küçüğüm. Daha beni okuyacak insanlar var- “İşte buradasın.” Ölmemişim, Ulaş okuma-yazmayı öğrenince yapacağım ilk iş Ulaş'tan son sayfama Allah falan yazdırmak olacak.

“Montum nerede anne?” dedi bu sefer Ulaş.

“Ben senin eşya bulucun muyum len? Git bul, zaten bir tane odada yaşıyoruz.” diye çığırdı anne. Sobanın dibinde olduğunu görünce hemen oraya koştu Ulaş. Sanırım dışarı çıkıca- Yanıyorum! Allah'ım sobaya düştüm, yanıyorum. “Anne sobaya kitabım düştü anne.” diye ağlıyordu Ulaş. Ciddi ciddi yanıyorum, anne de arkadan sinsi sinsi gülüyordur kesin. Elveda hayat.

Ben “Yaşamak”, daha 1 yıl yaşayamadan sobada Ulaş'ın hıçkırıklarıyla, annenin “Sus len” leriyle cayır cayır yanarak can verdim.

Berfe Faden KAHRAMAN

GAZETEDEKİ ADAM

Dilersen bu gece burada kalabilirsin, dedi bana. Bu bir çağrı mıydı, yoksa acıma duygusu mu çıkartamadım.

Geceye, yoğun karanlığa çevirdim bakışlarımı.

“Teşekkür ettim. Ne yazık ki kalamam dedim.”

“Bekleyenim var”

Oysa yoktu ki benim bekleyenim.

Kim bekleyecekti beni?

Anne, babaya da bir kız kardeş.

Hayır hayır bunların hiç birisi bana yakın nesnelere değildi. Kaldı ki özne bile değildi hayatımda. Böylesi bir yalnızlığa alışmış bir adam korkmaz mıydı bir kadının kalabalığından? Yabancı gelmez miydi ona? Sokakların soğuşuna alışmış bir adam çekinmez miydi sıcak döşekten? Kadının sıcaklığını hesaba katmıyorum bile. Tensel değil bu kadının minik bedeni üstünde göz kırpan mavi gözleriydi sıcaklığın sebebi. Beni nerde olursa olsun köşeye sıkıştıran O sıcaklık. Kalamazdım işte burada, gitmeliydim.

Bu evde aşına olmadığım çok şey var. Bu evde üstüme sinen toprak kokuları yok, çiçek kokuları sarmış bu evi. Her dakikasından azap ettiğim zaman, saat tıkırtıları içinde akıp gidiyor ardına bakmadan. Çünkü kimse kovalamıyor onu bu evde. Açlık, fakirlik ve donma tehlikesi ile geçirilen, uzun geceler... Oysa benim arkamı kollamadan kendimi tehlike altında hissetmediğim bir Allah'ın günü yok. Korkuyorum ama çıkmalıyım bu evden.

Kadın kapının önünde sanki olanca düşüncelerimi sezmiş gibi fısıldıyor.” Sığınak olarak kullan burayı, gel saklan. Kimse bulamaz seni burada” . İçim sıcacık oldu bak işte “ olur “ diyorum.

İçim hala sıcacık ve dışarının keskin soğuğu yüzümü karıncalandırmıyor.

Yürüyorum, yoruluyorum.

Dinlenmek için soğuk toprağın üzerine oturuyorum.

Etrafta kimsecikler yok. Keşke beni dinleyecek birisi olsa karşımda ama yok!

Hiç olmadı asla olmayacak.

Bütün bedenimi incecik ceketimle örtmeye çalışıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum. Sanki kadının sıcaklığını bedenimden dışarıya çıkmasını diye sıkıştırıyorum ceketimle. Bütün yalnızlığımın içinde dayanabileceğim tek şey o gibi geliyor...

Elime bir kâğıt dokunuyor cebimde, çıkartıyorum. İki ellilik ve el yazısı ile karalanmış bir kâğıt duruyor avuçlarımda.

“ Elimden ancak bu geliyor.”

Kadının başta hissettiğim acıma duygusu doğru muydu? Zengin olsaydım farklını olacaktı her şey?

Kadının sıcaklığı yerini yüzümü tırmalayan buz gibi bir kar havasına bırakıyor. Usulca soğuk toprak üstünde uyukum geliyor. Kendime tokat atıyorum uyumamak için, gözlerim buna izin vermiyor. Ah... ah... Şu an yanımda herhangi birisi olsa da uyandırır beni.

Uyumak istemiyorum... Uyuyorum.

Ertesi gün gazetelerde Őu cümleler yer alıyor. “nl iŐ adamı T.K. (30) stnde kalın kabanı, avuçları içinde “yapabileceğim son Şey bu “ yazılı bir kâğıt ve birkaç hukuki belge ile Şehir merkezinde parkta l olarak bulundu.

Yetkililer tarafından yapılan çalıŐmalar sonucu soğuktan donarak öldüğü saptandı.

Yakın evresi T.K. ya kısa zaman önce Őizofren tanısı konduğunu belirtti.

T.K. ile boŐanma sürecine giren eŐi E.K (26) açıklaması ise Şöyle:

“ Kendisini son kez her Őeyi bitirmek için evime çağırdım. O gece her gün olduğundan kafası daha karışık görünüyordu. Durumundan endiŐelendim ve o gece evde kalabileceğini söyledim. Bekleyeni olduğu ile ilgili anlamsız cümleler kurdu. Sürekli gitmesi gerektiğini tekrarlıyordu. Paltosunu almadan önce cebine nafaka itiraz belgelerini ve küçük bir not koydum.

Ve gazete ardında yaŐanılanları kimsenin tahmin edemeyeceği bir sonraki haberini vermiŐtir...

Elif Sude KORKMAZ

Genç Adam

Genç adam sırtında sürüklediği paslı, kötü kokulu araba ile ağır ağır ilerledi. Cebinde bozuk paranın şingirtisi, ayağında yırtık pabuçlar, üstünde belediyenin kıyafet kumbarasından çaldığı solmuş kıyafetler ve çökmüş, hafif kararmış suratıyla bu sokaklarda aynı kaderi paylaşan binlerce insanlardan sadece biriydi o. İsmi yoktu, yaşı da, bir zamanlar mutlu bir ailesi vardı, ama o kadar zaman geçmişti ki bundan bile şüphe duyuyordu. Hiç gerçek olmamışçasına gitmişti o zamanlar, elinde sadece anılarında yaşayan belli belirsiz bir silueti kalmıştı. Bir kez mutluluğu tadıp sonra ondan sonsuza dek ayrı düşmek nasıl bir işkenceydi? O mutluluğun hayaletini kovalayarak yaşıyordu şimdi.

O kadar dalmıştı ki yanından geçerken yüzünü ekşiten bir grup genç kıızı zor fark edebildi. Eskiden olsa gururuna dokunurdu bu durum, ama sokakta yaşamak insana bir umursamazlık katıyordu, insanların ona burun kıvrması dert edeceği son şeydi artık. Bir çöp kapağını daha kaldırdı ve tam karşısında bir çift gözle buluştu. Camekân bir spor salonuydu burası. Tam karşısında koşu bandında koşan kadın adamın bakmasından rahatsız olup gözlerini kaçırdı ve kıyafetlerini çekiştirdi. Fazlasını yakmaya çalışacak kadar çok yemeğinin olması nasıl bir şeydi acaba? Düşünmek boşunaydı. Eskide kalmıştı o zamanlar... Şimdi kafanı topla ve doldur şu arabayı, dedi kendi kendine.

Köşe başını dönerken umutlanmaktan kendini alamadı. “Belki bu seferinde şansım yaver gider.” Diye düşündü. “Bir iki bira şişesi bulsam bile olur.”. Saatlerdir sokaklardaydı

ama arabası hala bomboştu. Böyle giderse bir süre aç gezeceği kesin gibiydi.

Bir diğer çöpün sapını tuttu ve kapağını büyük bir gıcırtyla açtı. Mide bulandırıcı kokuya aldirmeden elini soktu ve karıştırdı. İçi tamtakırdı, başka biri buradan geçmiş olmalıydı. Eğer biri buradaki çöpü boşalttıysa civardaki çöplerin de boş olma ihtimali yüksekti. O sabah ona ekmek yoktu anlaşılan.

Yere oturdu ve bulabildiği en ucuz marka sigarasından bir tane çekip yaktı. Sigaranın dumanı havaya karışırken başını kaldırdı, yüksek apartmanların pencerelerine göz gezdirdi. Bu pencerelerin her birinde hayat vardı, güneş masmavi gökyüzünde parlarken insanlar uyanıyordu, şimdi kahvaltılarını edip, sevdiklerini öpüp, işlerine gideceklerdi. Bir evinin olması, sabah uyanıp pencereden bakmak, akşam dış dünyadan kaçıp bir yere sığınmak nasıl bir histi acaba? Kış gecelerinde yağmurdan ve soğuktan korunabilsem ne güzel olur, diye düşündü.

Hoş, bir evi olsa içine ne koyacaktı ki? Değer verdiği hiçbir şey kalmamıştı, çevresini dört duvarla çevirse ne fark ederdi? Evi ev yapan birkaç odadan ve kapılardan daha fazlasıydı. Mutfaktan gelen düdüklü tencerenin çılgılığı, sıcak bir yatak, sevgilinin seslenen yumuşak sesi, evde bağırarak koşturan bir iki çocuk belki...

Deren Güzel TEKÇE

HAYAL

İşte onu bekliyorum

Akdeniz'in farklı bir havası var bugün. Hasret şarkılarını söylerken bülbüller, sabahın nemine doyuyor ciğerlerim. Fazla hüzünlü bu şarkı, yanına insanı bunaltan nemi de alıp dayanıyorlar göz kapaklarıma. Yosun tutmuş duvarları var sanki; ıslanan, çürüyen ama yıkılmayan duvarlar. Aralardan usulca girerek tekrar dolduruyorlar gözlerimi.

Beklemekten yorulmuş artık gönlüm, karşı koyacak gücü yok. Kaybedilmiş bir savaşın mahcubiyeti anlaşılıyor pıt pıtlarında.

Canı kalmamış hayatın. Benden daha yaşlı görünüyor rüzgârın her gece okşadığı otlar. Üzerinde oturduğum kayık pes etmiş, yana eğilmiş. Sanki yaşlanmayı reddederek kendini rastgele bir kara parçasına vurarak intihar etmiş.

Kayık. Beraber açılmıştık yine böyle bir kayıkla ılık sulara. Birkaç koyu görmezden gelip açılabilceğimiz kadar açılalım demiş, arkamızdan küstürmüştük koyuları. Sayılı saatler içinde alacağımız özgürlük hevesini ilk durakta demirleyerek heba edemezdik.

Belli ki üzerinde oturduğum, yosundan yeşillenmiş bu mavi kayık, kim bilir kaç kez taşımıştı gülen yüzleri?

Bir saatte de sırdaş olmuştum ya; kimi, neyi ve neden beklediğimi anlatmıştım okula ilk kez giden çocuk hevesiyle bir çırpıda. O da anlatırdı bana belki, kaç kez taşıdığını mutluluğu. Ama korkmayın, kimseye anlatmam ben hatta onunla birlikte kimi beklediğimi de unutuveririm az sonra.

Sahi kimi bekliyordum ya?

Hayalimi bekliyordum, hala bekliyorum.

Gelecek mi peki? Emin değilim.

Ama olsun, yarın yine beklerim, bir sonraki gün de. Belki de gelmez. Gelmesin de.

Korkuyorum, çekiniyorum.

Gelmesin ama bekleyeyim ben her gün aynı saatte.

Karamsarlığı kaldıramasın gözlerim, baksın bir yalvarışla emektar çakmağıma. Medet umsun yine ondan. Çakmak zorla da olsa görevini yapsın, dumanların arkasına saklanarak benim yerime de ağlasın gözlerim.

Umutlanmadan duramıyor gönlüm. Küçük ayaklarının izlerini kuma batırarak gelsin karşıma dikilsin diye bekliyor. Gelmeyeceğini bilerek ben de bekliyorum her gün kızgın kumların arasında.

Peki kim o? Neden inat ediyor da gelmiyor rüyalarım.

Yıkıyor heyecanlı gönlümün umutlarını.

Ve işte, o geliyor.
Yine rüyamdaki gibi küçük ayaklarının şeklini alıyor kumlar. Sarı bir gömlek var üzerinde yakaları açık. Teslim etmiş rüzgâra sarı saçlarını.

Ardından peri gibi iz

bırakıyor, “Buradan geçtim” diye haykırıyor sanki.

Dudağının kenarı hafifçe kalkmış, acı bir tebessümle süzüyor beni uzaktan ela gözleri. Yine yerinde duramıyor bak kalbim. Hayran oluverdi tekrar!

Geldi durdu bak karşımda. İzmarit yere bırakıverdi kendini, bizi baş başa bırakmak istiyordu, belli. Gözlerim ardına kadar açıldı. Üzerindeki buğuyu silmiş, dimdik bakıyor karşıdaki hayal ürününe. Ama ne yapsın? Acı tebessümü kovuyor, güzelce bakıyor şimdi gözleri. Gömleği savruluyor ardından, saçlarına eşlik ediyor. Ama birkaç tel meraklanıp

gözlerinin önüne geçiveriyor. Yumuk yumuk ellerini kaldırıp geri gönderiyor onları. Ah, ne zarafet!

Ama hayır! Lütfen!

Kayboluyor yavaştan. Sarı gömleği, arkasındaki uçsuz bucaksız denizin rengini almaya başlıyor. Saçları göğe esinlenerek mavileşiyor. Ayakları iyice sararıp kumla aynı tonu tutturmaya çalışıyor. Fakat diğerlerine rağmen gözleri hala güzel güzel bakıyor. Ve sonunda onlar da kayboluyor ardında bir dünya hüznün bırakarak. Aman ne hüsrân!

Kalbim dayanmıyor buna. Gözlerim önüne dumandan perde çekilsin istiyor, yalvarıyor çakmağa. Yerde hala sönmeyen izmariti fark edince bu kadar kısa süren serabı aklıma kazımaya çalışıyor bir yandan. Daha şimdiden hasret kabuğu bağlayan gönlümün de ısrarı üzerine fazla dayanmıyor çakmak. Duman kaplıyor yine her yanımlı.

Evet, yine aşık oldum. Yarın da olacağım, ertesi gün de. Aşık olmalı insan. Sevmeli dünyayı.

Gecenin bir vakti tüm kederini ciğerinde toplayıp, tiz çığlığıyla boşaltan baykuşa da aşık olabilirim, üst dallardan salınarak düşen nazlı servi yaprağına da.

Yavaşça yükselerek karanlığı yırtan güneşe de aşık olabilirim, toplaşıp sessizce ağlaşan bulutlara da.

Aşk ruhumun içindedir. Aşkı bir kadınla aramda olacak kısa süreli ilişkiyle sınırlandırmam. Ama her sabah doğal, dürüst ve özgür biri belirir hayalimde.

Uykularımı çalar, gecemi yıldız gibi aydınlatarak beni sersemletir. Beklerim her sabah uykularımı çalan güzelliği. Rastgele biriyle öldürmem aşkı kısacası.

Gelmeyeceğini bilsem de yine beklerim

Kaybolacağını bilse de yine hayran hayran bakar nemli gözlerim.

Ahmet Samet GÜRKAN

NEDEN OKUMUYORUZ?

Okuma kültürümüz hakkında haddime düşmeyen soru işareti var kafamda son zamanlarda:

Neden okumuyoruz?

Genellikle “İş güç uğraşıyoruz, bir de masallara ayıracak vaktim yok!” diyerek hem kendini hem de soruyu yöneltene kandırmaya çalışan ama her akşam entrika dolu dizilerden ve vatani görevini çürük raporu ya da parayla yerine getiren o çok yakışıklı oyuncuların oynadığı; olayı tamamen destanlaştırarak insanların vatanlarına olan zaafı sayesinde binlerce liralara götüren kahramanlık filmlerinden de geri kalmayan iş adamları (!) gibi kaçıyor muyuz?

Yoksa gerçekten verilen formüllerin izahatlarını ezberleyenlerin akıllı, problemleri farklı yönden çözmeye çalışanların akılsız sayıldığı sistemde, nazariyelerin zihinlerimizi tamamen ele geçirmesine izin verip iki sayfa kitap okumaya zaman bulamıyor muyuz?

Bulabiliyoruz, bulabilmeliyiz.

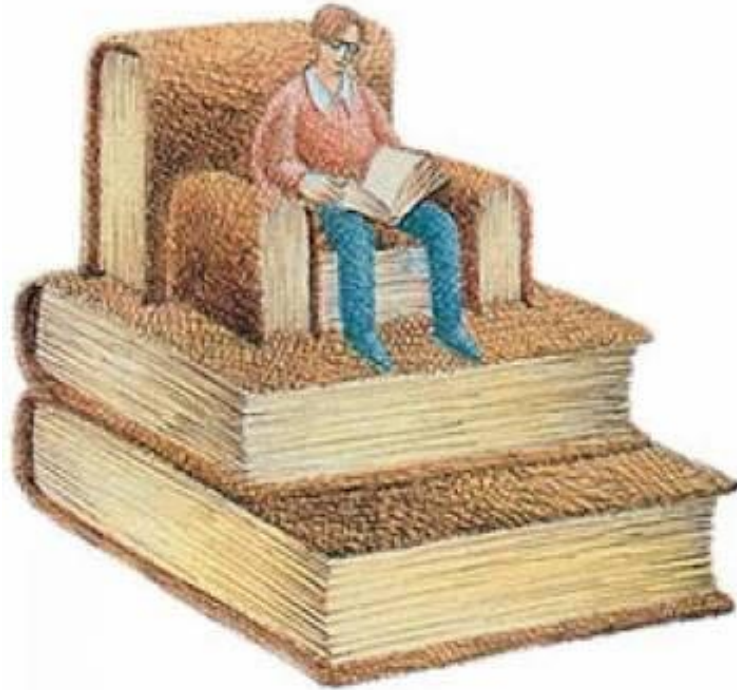
Her birimizin ilerde edineceğimiz meslekle uzaktan yakından alakası olmayacak formüllerden fırsat bularak, çoğu yaşantıları okumaya ve onlardan ders çıkarmaya fırsat bulabiliriz. İnsanları

inceleyip her sayfayı insanlara ve fikirlere ayıran, yaşanmış veya yaşanmış varsayılan yapıtlardan hayat dersimizi edinebilir, yapacağımız işlerin en doğrusunu ayırt edebiliriz.

Zihinlerimizde hala Yaşar Kemal'in özgürlük hevesini, Sabahattin Ali'nin insanlar üzerindeki gerçekçi izlenimlerini, Livaneli'nin dostaneliğini ve Oğuz'un mücadeleciliğini barındıracak yer var.

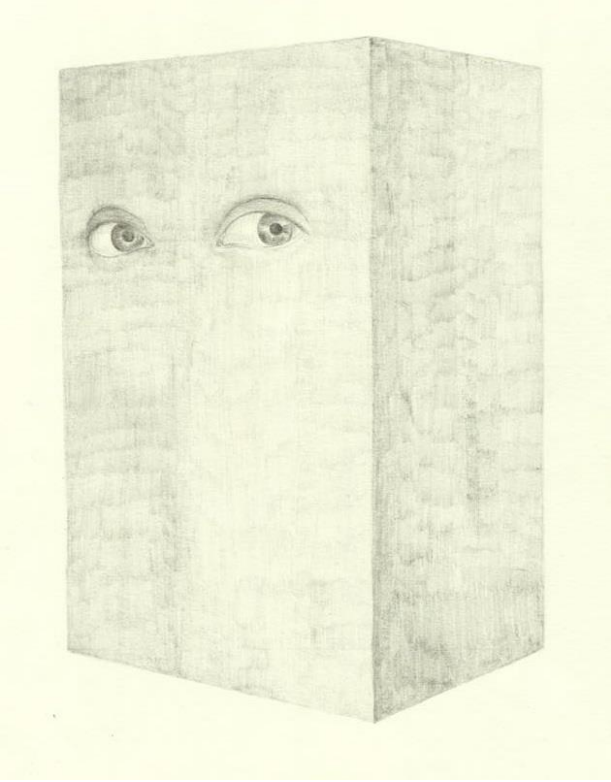
Olanca formülü ezberlemiştir, onlarca problemin üstesinden gelmişiz fakat yaşam çizgilerini belirginleştiren ustalardan tek cümle nasiplenememişsek vay halimize!

Ahmet Samet GÜRKAN

ONUN KILAVUZU

Durun da şöyle bir bakın: Küçük bir yüz, dolma bir burun, uzun kirpikler ve ardından gelen büyük gözler. Vücuda bakmaya gerek yok çünkü öyle süzülmesinden utanır. Hatta uzun göz temasına bile gelemez, bakışlarını kaçıırır.

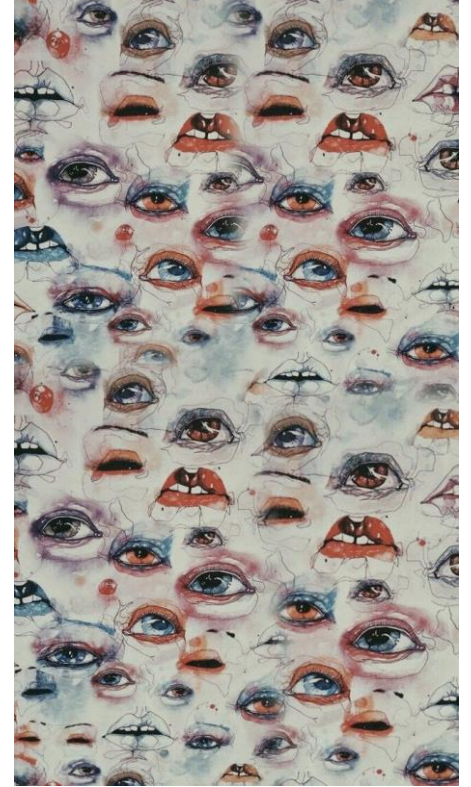
Aslında ön planda olmayı sever, bu duygu istemsizce artmış bile olabilir, ama bunu bedensel olarak değil de duygu ve düşünceleri ile olsun ister. İşte “onun boyu şu kadardı, gözleri böyleydi...” diye değil de “şimdi burada olsaydı efsane bir espri yapardı, bunun neden böyle olduğunu açıklardı...” diye insanların aklında kalmak ister.

Çok güler, çok ağlar, çok korkar... Kısaca ondan çok vardır çok şeyden. Düşünceleri de genelde hissetmeye odaklıdır çünkü kalbin sadece kan pompalamadığını ve kalbinin sadece acı taşımak istemediğini bilir. Acıyı ise zirvede yaşar. “Hadi ama, ondan daha kötü durumda olanlar vardır.” dediğinizi duyar gibiyiz. O da böyle düşünüyor zaten ama işte, o daha sonra kötü durumda olanlara üzülüyor. Yani onun ruhu daha beş yaşında, evet bunu test etti, ne bekliyorsunuz ki?

Sürekli insanlar mutlu olunca mutlu olduğunu düşündü, bunu bilinçaltına koyup altın madde yaptı bile. Ama çoğu insan onu sadece bu altın maddesi için kullandı. Sonra dedi ki: “Olsun, sonuçta yalnız değilim. Yalandan da olsa yanımdalar.” Beyni bunu, kalbinin zorlamasıyla, düşündü ama bilinçaltı hep insanlardan nefret etti. “Beni böyle kötü anılarla dolduran o yerden bitmeler hep.” dedi. Kendisinden özür diliyoruz, umarım anlayışlı olur. Sonuçta kendisi güçlü bir bilinçaltı, ondan tek isteğimiz aniden kararları etrafa yaymaması.

“Ne acı çekti de böyle oldu bu?” demişsinizdir mutlaka. Çoğunuza basit gelebilir ama onun azıcık(!) yalnız kalma fobisi var. Ve hep o yalnız bırakıldı. Sebebi ise hep o kişinin iyiliğini isterken içten yıkılmaya başladığını fark edip kendi iyiliğini istemesi. Çok uzun değil, çünkü dediğimiz gibi utanabilir, kısa bir süre kalbinin atışını dinleyip gözlerinin içine bakarsanız ne demek istediğimizi anlayacaksınız.

En büyük hatası neydi biliyor musunuz? Çok değer verip kıskanması. Bunu annesinden ve babasından aşırı dozda aldığını düşünüyor. O; değer verdiği kişi hep onun etrafında olsun, onu sadece kendisi mutlu edebilsin istedi. Peki ya sonuç? “Bıktım şu kıskançlıklarından, benim de arkadaşlarım olacak, sana şu an ihtiyacım yok...” cevaplarını aldı.

Kısa özetine gelirsek eğer: o her an güldüğünde, sürekli espri yaptığında mutlu birisi sanmayın. Şey gibi düşünebilirsiniz: Dışarıda sağanak yağmur var ve elimizde iki insan var. Biri evde ve o yağmurun sesiyle birlikte kahve içiyor. Diğer de o yağmurun altında şemsiyesiz yürümek zorunda. Bu insanları eşleştirirsek eğer birincisi onun dışarıya verdiği his, ikincisi ise içerisinde yaşadıkları.

Bu anlattığımız kişi sadece bir örnekti. Dünyada onun gibi olan binlerce, belki de milyonlarca, insan var. Bu yazımızda size vermek istediğimiz asıl mesaj: Böyle olan insanları anlamak için diğer insanları anlamaya harcadığımız çabadan çok azıcık fazlasını gösterin.

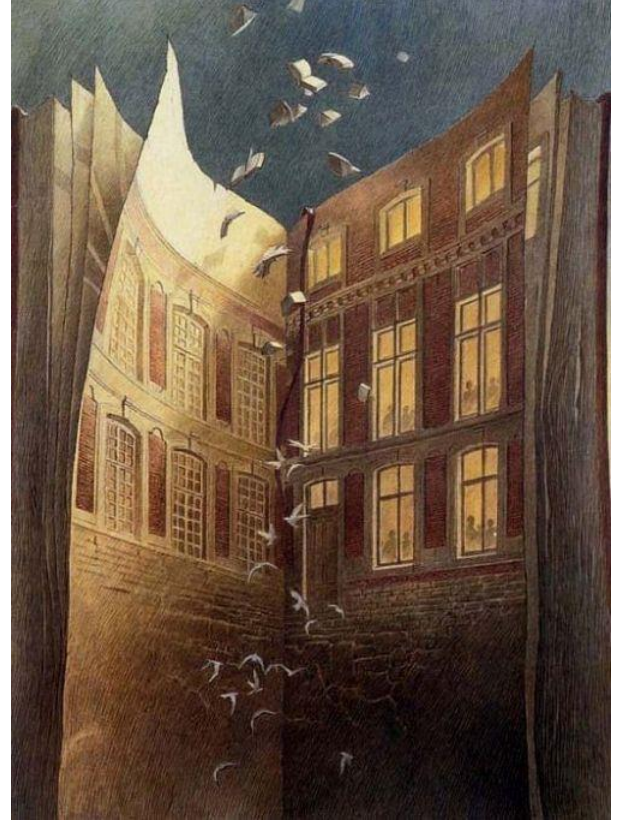
Hepinize mutlu ve sağanak yağmursuz hayat diliyoruz, kendinize iyi bakın.

Berfe Faden KAHRAMAN

SAHİPSİZ KİTAP

Aralık ayındayız, kar yağıyor, soğuk, üşüyorum. Şimdi alsa birisi beni evine götürse ne güzel olurdu. Azıcık sayfalarımı karıştırırsalar, bir sobanın önüne koysalar sonra. Zaten ıslanmışım, buruşmuşum iyice yüzüme bakılmıyor.

Hah, işte bir yaşlı amca geliyor. Banktaki karı temizleyip oturuyor yanıma. Aldı beni eline, heyecanlanıyorum, kalbim olsaydı fırlamıştı çoktan. Adımı mırıldanıyor "Tutunamayanlar". Amcam temizliyor önce beni, a hayır bir dakika okşuyormuş. Nasıl da hüzünlü hüzünlü bakıyor. Bekliyorum sayfaları çevirmesini yok, bakıyor sadece bana. Ne oldu acaba. O da ne! Bir damla yaş geldi kapağıma. Hayırdır inşallah. Bir damla yaş daha geliyor, onu izliyor öbürleri. Ağlıyor koskocaman adam, bir şeyler yapabilsem keşke uff! Siliyor gözyaşlarını, öpüyor beni de, sonra alnına yastırıyor. "Nur içinde yat, yüreğim!" diye fısıldıyor. Ah, yüreği kocaman insan sen de nur içinde yat. Bıraktı beni kenara, içini çeke çeke gidiyor.

Tüm gece kar yağdı, sırlıslık olmuştum. Sabah bir güneş açtı, ömrü hayatımda böyle bir şey görmedim. Müşterilerimi beklemeye koyuldum şimdi.

Sessiz sessiz bir kız yaklaşıyor, geri kaçtı. Allah Allah. Birisini görüyorum yine. Dur bakayım, bu o kız değil mi? Yine yavaştan yavaştan geliyor. Bir elinde üç paket peçete diğerinde cam sileceği varmış. Yapma be kızım! Sağına soluna bakıyor, hop aldı beni kaçıyor, koşuyoruz. Hadi bakalım, yeni bir macera. Bir inşaata geliyoruz, nefes nefese kalmış yavrucak. Soluklan yavrum ne diye yoruyorsun bu kadar kendini. Evet açıyor kapağı, çeviriyor, parmağını koyuyor satıra, heceleye heceleye okumaya başlıyor. Kim bilir ne zaman bıraktı okulu. Öbür sayfaya tam geçiyordu ki birinin sesini duydum. “Ayşe! Ayşe! Kız gel buraya, yoksa o bacaklarını kırıcam! Ayşe! Kızın gözleri fal taşı gibi açılıyor, nabızı hızlanıyor, hareketlendi bir an, ne yapacağını bilemez oldu. Kalktı ayağa, baktı bana “Geri geleceğimi kitabım!” deyip, köşeye koydu beni koşarak uzaklaştı.

Zeynep Özkara

SENİN TAKDİRİN

18 yaşımdayım. Hayatımın daha ilk basamaklarını çıkarırken aklım ne çok yanıtsız soruyla meşgul. Düşündüğüm cümlelerin neredeyse tamamında soru işareti mevcut. Her şeyin fazlası zararlıdır demişti çok sevdiğim bir şair. Evet, Edip Cansever bile fazla şiirin kurbanı değil miydi? Düşünüyorum, saatlerce karşımda durup bana bakmayı kesmeyen, hayallerimin gökyüzüne ulaşmasını engelleyen şu tavanı ayakta tutan duvarlara bakıyorum. Aklımda düşünceler var. Hani malum yazarın bahsettiği cam kırıklıkları vardı ya; konuştuğunda ağzını kanatan. İşte beynimdeki düşünceleri açıklayan cümle tam olarak bu. Sorular soruyorum, yanıtları alamıyorum. Her geçen gün daha da basitleşen günleri düşünüyorum. Bazı günler en umut dolu insanım yeryüzünde bazense en karamsar. Şu melun soruyu soruyorum kendime: Kimim ben? Kimisine göre, hani kitap okurken dikkatimizi dağıtan o gereksiz duvar saati olur ya, işte o benim. Ülkem için, mutlaka tanırınız cennetle cehennem arasında kaybolan o müthiş yazarın Beatrice'e yıllarca uslanmadan beslediği umut tohumlarından biriyim. Aslında ülkemizi değerli kılan da biziz. Dante'yi Dante yapan eserleri değil Beatrice'e duyduğu o müthiş aşktı. Küçük yalanları olan biriyim. Çocuk kitaplarında, okura dünyayı daha yaşanılabilir bir yer olarak göstermeye çalışan yalanlar olur ya, sadece o kadar. Her neyse, doğru ya da yanlış tüm bilgiler çocuklar inanınca doğru olmaz mıydı zaten? Umut dolu biriyim ben. Her zaman daha iyisini yapabileceğine inanacak, bir an önce gece olup ayın aydınlık yüzünü göreceğine dair umudunu hiçbir

zaman yitirmeyecek kadar umutluyum. Kentin yıkılışını ve kuşların gidişini beklenenin gidişine bağlayan Ahmet Telli'yi okudum ben mesela. Ufuklarda kaybolan ümitlerden Cemil Meriç'i anlamaya çalıştım, hatta anladım. Ama en çok Nazım'ın güzel günleri müjdeleyen Nikbinlik'ini okudum. En çok onunla umut doldum. Coşarak, inanarak hep o günü bekledim ve hala bekliyorum. Yaşayan bir bireyim ben. Çoğu insanın sadece var olduğunu söylerken haklıydı Oscar Wilde.

Yaşamak ve var olmak farklıdır. Bazen bazı şeylerin var olması yeterlidir. Bazı şeyler ise yaşanmaya, hissedilmeye muhtaçtır hayat gibi, aşk gibi. Hayatın tüm olumsuzluklarını bilerek ve hissederek olumlu yaşamak. Tanrım, hayatta sahip olduğum en önemli vasıf bu galiba.

Sadece bir soru ile cümleye başladım ve şu an malum kitabın üç yüz bilmem kaçınıcı sayfasında alıntı yapacağım cümleyi arıyorum. Önümdeki şiir defterimi karıştırıyorum. Ne dersiniz? Ben de bir hırsız olmuyor muyum? O müthiş insanları hiç tanıyamadım. Hüsamettin Bey ile Hikmet'i didişirken izleyemedim. Şehsuvar Sami'yi okudum ama hiçbir zaman Ester ile konuşamadım, onu anlayamadım. Korkmazgil ile Akarsuya O Mektubu hiçbir zaman bırakamadım. Evet, o mektubu akarsuya bırakamadım ben ama o mektubun dizelerini parçalayıp kullandım ben. Hala kullanıyorum, her gün en az iki defa okuyorum. Dize hırsızıyım ben. Ve bununla gurur duyuyorum.

Şimdi tekrar soruyorum ben kimim diye? Aylak Adam'ın kaldırımlardan taşan kalabalıktan çıkardığı anlamı düşünüp mutlu olacak kadar zavallı bir düş dünyasına sahip, bize düş kurdurmayı öğreten müthiş insanın ölmeden önce gözlerinden öptüğü evladıyım ben. Tüm olumsuzluklara rağmen mutlu biriyim. Mutluluğum derin, mutluluğum güzel, mutluluğum kaldırımlardan taşan kalabalık. Mutluluğum bunu okuyacak yetmiş bilmem kaçınıcı kişi. Seni muhtemelen hiçbir zaman tanıyamayacağım ve kaçınıcı kişi olduğumu sen de hiçbir zaman anlayamayacaksın. Ama hiç tanımadığım senin adına mutlu oluyorsam bu biraz da her şeyin ne kadar basit olması gerektiğini göstermeli bize. Her şey biraz fazla karışık olduğumuzdan değil midir zaten? Düşlerimizde bile basit olamıyoruz. Sürekli beynimizi kemiren düşlerimizde kim bilir ne kadar karmaşıklştırıyoruz dünyamızı. Varsın düşlerim hiçbir zaman olmasın. Düşümün ve düşlerimin sadece varlığı bile mutluluk sebebidir benim için. İşte aradığımız tam olarak bu! Mutluyum. Mutluluğum Fikret'in Aşiyen'da kahvesini yudumlarırken oturduğu yerden uzaklardaki oğlu Haluk'a uzanan yüreğindeki müthiş özlem.

Evet, sorunun cevabı benim açımdan bu kadar. Dönüp yazdıklarımı okuyunca görebildiğim en belirgin şey aslında kim olduğum konusundaki kararsızlığım. Galiba bu sorunun cevabını verecek kişi sensin. Senin takdirine bırakıyorum. Evet, Sevgili okur aslında kimim ben?

Kemal UYAR

BİR EKREM

Ekrem çöktü harabeye dönmemiş tek cismin çöp konteynerin olduğu sokağın başına. Sırtını yasladı tenekeye ve yamacındaki hissiz bedenini ceplerini yokladı. Bir paket sigara buldu, açtı paketi, yaktı sigarayı ve dudaklarına götürdü. Baktı etrafına, gürültüsünden başına ağrılar giren mahallesi eskisi gibi değildi artık. Duyduğu tek şey en az iki sokak öteden gelen yardım ekiplerinin sesiydi. Düşündü neredeyim ben diye. Ömrünün yarısını, yirmi altı yılını geçirdiği evinin önü yabancı geldi ona. Neler olmuştu? Ne zaman olmuştu da bitmişti? Neler gitmişti? Hafif bir meltem esiyordu harabeler arasında yine de inatla kıpırdamıyordu tek bir şey bile. İç çekti ve verdi ağzındaki dumanı dışarıya. Dondurulmuş bir film seyrediyor gibiydi saatlerce. Eğdi başını yere. Ağlasaydı keşke. Ağlamak istiyordu ancak ağlamasına degecek(!) minik dünyasını bile kaybetmişti.

Bir ses duydu. Firuze değil miydi o? Üstü başı yırtık genç kadın Ekrem'i fark etmediğinden konteynerin iki metre yanındaki yıkık evin girişindeki basamaklara çökmüştü. Dalgındı, her zamanki neşesi yoktu. Elli üç yaşındaki Ekrem ilk defa baktı Firuze'ye nefret etmeden. İlk defa hissetti onun da bir insan olduğunu.

Ekrem Akdemir. Gülbahçe Mahallesi'nin kabarmış veresiye defterinden umudu kesip artık yalnızca peşin para geçişi yapmış, öncelerinde çok fazla gürültü yapmadıkları ve sinirli bir anına denk gelmediği sürece camına atılan toplara tehditler yağdırmayan, teknolojik çağın ve gençlerin sokak oyunlarını bırakıp ellerinden düşürmedikleri telefonlarından gayet

memnun çok da huysuz sayılmayan Ekrem amca... Başka bir bakış açısıyla eşinden beş yıl önce ayrılmış tek kızından yine tek bir erkek torunu olan, onu da kendisi gibi Van'da yaşamasına rağmen sadece özel günlerde görebilen Ekrem dede. Yine kaldırdı kepengi, açtı dükkanı. İçerden bir iskemle çıkardı ve evden gelirken eline aldığı ince belli bardaktan demsiz çayını yudumladı. Etrafı izledi. Mutsuzdu. Mahallede yer yer yeni yapılan bina ve marketler vardı. Artık eskisi kadar gelip gideni kalmamıştı. Anca mahallenin eskileri tanırdı onu, arada uğrarlardı ki onların bile artık ilk tercihi süper marketlerdi. Eskisi kadar komşuluk da kalmamıştı şimdilerde. Ekrem bunu sevmiyordu. Etrafta konuşacak, muhabbet edecek dostlarının teker teker büyük sitelere taşınmalarından hoşlanmıyordu. Fakat aslında kendi de farkındaydı esas istemediği şeyin eş dost kaybetmek değil de kendi müşterisine talep olan şu süper marketler olduğunun. Yoksa böyleyken mutluydu o, etrafta fütursuzca konuşan insanlar yoktu. Amma velakin bir süre sonra fazla gürültüye tahammül edemeyen Ekrem bile sıkılmıştı, bunalmıştı. Fark etmişti ki parası çok olsa bile almak isteyeceği bir şey yoktu. Torununa tüm varlığını harcamak isterdi belki ama kızı fazla anneciydi. Ekrem ile görüştürmek istemezdi oğlunu. Ekrem yapayalnızdı. Bir yudum daha aldı çayından ve şirin mi şirin elbiseler giymiş kendi aralarında kakara kikiri şakalaşarak dükkanına doğru yürüyen üniversitelilere baktı. Tam kapıdan içeri gireceklerdi ki Ekrem çay bardağını bıkmışçasına iç geçirerek yere bıraktı, iskemlesinden kalktı ve kapının önüne geçti. "Siz buraya giremezsiniz." Şaşırdı iki üniversiteli, yüzleri düştü. Soldaki sebebini anlamış gibiydi.

Akşamları dışında eve gelmese de sokaktaki teyzelerin, amcaların bakışlarından duyuyordu Firuze, onların gerçeğe dayanan dedikodularını. Arkadaşını dürttü hadi uzaklaşalım dercesine ve büyük adımlarla terk ettiler sokağı. Ekrem; huysuzdu, anlayışsızdı, belki bencildi. O tek başına yaşıyor olsa bile her bayram şeker alır yenmeyince de "Neyse belki sonraki bayram çok kişi gelir" diye saklardı. Ekrem, kendinden farklı insanları anlamaz, onların hal ve hareketlerine istediğince yanlış etiketi yapıştırır, içinden cıkcıklar, kendince nasihat ederdi. Sigara içmez, yanında içtirmez, kahvede edilen küfürleri duymamak için kalan bir-iki dostuyla da akşamları hep birlikte televizyondan maç izlemeye gitmezdi. İnsanlar yeni yeni icatlar çıkarıyordu. Bu gençliğin genişliği, akıl almaz saçmalıkları da neydi? Ekrem tabi ki dükkanına girmek isteyen transseksüelden üyesinden de tek kuruş kazanacağım diye kendi kalıplaşmış değerlerini çiğneyemezdi.

Şimdi ilk kez görüyordu Ekrem Firuzenin de nefes aldığını, onun da bir insan olduğunu, kendisi gibi depremden yaralandığını, çaresizleştiğini. Onun da insan olduğunu ilk kez görüyordu. Öksürerek önce dikkatini çekti Firuze'nin sonra da tüm yaşamı boyunca içenlerin arkasından konuşmuş olduğu elli iki yıllık hayatında ağzına ilk kez değdirdiği ancak tüm benliğiyle sahiplendiği sigarayı çıkarttı ve onunla paylaştı.

Afife Rana DİLİTATLI

YAŞAM İÇİNDE SÜRÜKLENİŞ

Bir anlamı olmalı yaşamamanın, belki de bir amacı.. Boşuna yaşamamalı insan. Güneşin doğuşunu her gün tekrar izlemek için yaşamalısın mesela... Bir hedefin olmalı.. Sen hayatının akışına göre seçtiğin o hedefe doğru ilerlerken yaptıkların, hissettiklerindir aslında seni sen yapan, seni başarıya götüren, bazen de seni en dibe bırakan. "Hayat siz planlar yaparken başınıza gelenlerdir." demiş John Lennon.. Bazen bir olay geçer başından ve tüm planların alt üst olur. Sen hayallerine ulaşmak için çizdiğin yolda ilerlerken; bir bakmışsın ki kaybolmuşsun, belki de kısa yolu bulmuşsun.. Ya seni çok derinden etkileyen olaylar? Onlar olmasaydı nasıl olurdu acaba planların ya da hangi konumda olurdun hayatta? İnsanlar istemedikleri şeyleri yaşadıklarında uğruna çalıştıkları şeyler ya değişir ya da kaybolur. Çünkü artık içlerinde kendisinin bile tanıyamadığı birisi, hiç hissetmeyi beklemediği duygular vardır.

Belki de geçmişe özlemle geçirilen günler geçip gittikten sonra arkalarına baktıklarında anlarlar aslında hep geçmişte yaşadıklarını.. O düşünülen boşluğu anlatmak için kelimeler kifayetsizdir anlatılmaz, olmaz.. 'Çaresiz, kendisinden beklemediği şeyleri yaşamış, hissetmiş bir insan . Hayat boş ve anlamsız olduğunda eskiden değer verdiği şeylerin artık hayatında yer etmediğini anlamıştır..

Kişiliğinizi yaşadıklarınız, bıraktığınız izlenimleri ise yaşattıklarınız oluşturur. Ne kadar düşsen de bilmelisin ki sen yerde de olsan ayakta da olsan dünya dönmeye devam edecek. Senin karar vermen gereken ise bunu nasıl izleyeceğindir.. Ve karar verirsin ayakta olacağına, yılmayacağına.. İşte o zaman başlarsın tekrar yaşamaya.

Damla AKILVEREN

Sevgili Atam,

Sana minnettar olmak için o kadar sebebim var ki sayılarla ifade edebileceğimi sanmıyorum. Milenyumda bir gelecek bir deha, korkutucu derecede bir cesaret, geleneklerini terk etmezken yeniliklere açık bir bakış açısı, muhteşem bir ileri görüşlülük, çağdışı bir ideoloji... Ama senin kişisel özelliklerin değil bizi sana hayran bırakan; mavi gözün, sarı saçın da değil. Sen yapmak istediklerini vizyonlarının önüne koymadın. Daha da

ötesi bunları yaparken halkın cahil kesiminden yararlanmadın. Kimseyi siyasi, dini, etnik unsurları kullanarak manipüle edemedin. Göz boyamaktansa göz açtın. Ne yaptıysan bu vatan, bu bayrak, bu millet için yaptın.

Dahası sana yalnız ben değil; Türk ordusu minnettar, dili minnettar, tarihi minnettar, gelenekler minnettar, hukuk minnettar. Sen bu devleti tıpkı kendin gibi her alanda geliştirmek ve çok yönlü bir hale getirmek için inanılmaz çabalar verdin. Savaş var iken bile eğitimi arka plana atmadın, ekonomi bozukken bile sosyal, kültürel ve sportif faaliyetlerden desteğini çekmedin. Kısacası dönemin şartlarıyla yaratılabilecek en iyi devleti sıfırdan yarattın, hem de en demokratik yönetim şekliyle.

Şimdi biz de sana borcumuzu ödemek için elimizden geleni yapıyoruz. Sen merak etme, biz ne batı ve doğu medeniyeti altında ezilmemize, ne de iç baskılarla manevi duygularımızın sömürülmesine müsaade ederiz...

Senin çizdiğin yolda ölmek var dönmek yok Atam. Ne senin ne de şehitlerimizin ruhunu azapta bırakmayız, andımız var.Sonsuz şükranlarımız seninle...

Şevval ALPARSLAN

